

gjorte Forpakterne ere allerede gaede taft af den Leilighed, de kunde have havt, til at præstere de væsentligste og for Domstolens mest afgjærende Reviser, og den hele Sagen af den Veffassenhed, at dens Afgjærelse for en væsentlig Del maa afhænge af et i Sjsjon, men dette vil kunne blive afgivet af Personer, der have et mere eller mindre ubiligt Blik paa Sagen. Den Bet. som efter min Mening ikke alene vilde være den naturlige og den vigtigste, men ogsaa den, som man i Almindelighed følger af, saadanne Tilfælde, nemlig den, at lade selve Administrationen efter sit eget billige Sjsjon, afgjøre, hvorvidt de Betingelser, som ere stillede, ere opfyldte, og giver man at benytte, men det foreskommer mig, at de Udtryk, der ere brugte i Kontrakten, ere af en saadan Veffassenhed, at man kunde have ventet, at denne Bet. ogsaa vilde være bleven fulgt i dette Tilfælde. Jeg skal hermed foreløbig afvente, hvad den høitagtede Minister kan have at bemærke til, hvad jeg her har udtalt.

Ordføreren: Naar den ærede Taler, som nu satte sig, hlytes at ville rette en Betydelse til Finantsudvalget, fordi det ikke havde taget sig bedre af det Andragende, som var Gjenstand for hans Betragtninger, maa det som Ordfører tilkomme mig i den Retning at tage Udvalget i Forsvar. Der er egentlig ikke saavidt jeg skjønner — nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem og Udvalget. Udvalget, tør jeg sige, har i alt Fald i sin store Flekthed ogsaa været glennemtrængt af det. Dnske, at det Forhold, som hidtil havde bestaaet med Hensyn til Østersøfiskeriet, var blevet fortsat paa en saadan Maade, at Statskassens Interesser samtidig kunde siges at være behørig varetagne. Dette har Udvalget, ogsaa udtalt i Betænkningen, idet det har sagt, at det havde anset det for at være det ønskeligste Resultat, man kunde være kommen til, at de gamle Forpaktere havde faaet den nye Forpagtning, og hele dette i og for sig tvivlsomme Spørgsmaal om en Fordring paa Statskassen samtidig dermed have fundet sin Afgjærelse. Dette mener Udvalget vilde muligens være blevet opnaaet, hvis

den høitagtede Finantsminister havde gjort det, som dog ogsaa tør anses for at være det Regelmæssige, nemlig paany at stille Forpagtningen til Auktion, da man ikke havde fundet sig tilfreds med Resultatet af den afholdte. Dette er umiddelbart ikke slet; man har bortforpagtet Østersøfiskeriet til det Kjøbenhavniske Selskab under Haanden, og Finantsudvalget kunde derfor, saaledes som Forholdene være efter sin Opfattelse ikke med nogen Nytte henvisse dette Andragende til Ministeren; thi Udvalget kunde ikke vente, at Ministeren en Gang skulde kunne faae den Kontrakt, som havde afsluttet med det Kjøbenhavniske Selskabs Selskab, og ophævet og Forpagtningen overdragen til den gamle Forpagter. Ut Udvalget, derhos ikke har indladt sig paa at afgjøre, hvorvidt de tidligere Forpaktere have opfyldt de Betingelser, under hvilke de var tilfagt dem en Del af den forhøede Forpagtningsafgift, haaber jeg, at det ærede Medlem vil finde let forklarligt. Det er fuldkommen rigtigt, hvad han siger, at Spørgsmaalet om hvorvidt disse Betingelser være opfyldte, rettest burde afgjøres af Administrationen; thi det vil, hvad Forpakterne ogsaa erkjende, være den overordentlig vænskeligt at skaffe en egentlig juridisk Revis, der kunde vente Anerkjendelse ved Domstolens tilvæie, og det ligger derfor mest i Sagens Natur, at det nærmest maaatte blive Administrationen (Finantsministeriet) selv, der efter en billig Overvejelse af samtlige Forhold maaatte afgjøre, hvorvidt Forpakterne havde handlet saaledes med det dem antværende Regale, at de havde billigt Krav paa at faae den Godtgjærelse, som var stillet i Udsigt for dem i Kontrakten. Administrationen har nu skjønnet — jeg skal ikke her indlade mig paa at bedømme, om det er rigtig skjønnet — at der ikke var nogen Anledning til at give de tidligere Forpaktere en saa stor Godtgjærelse som den, der var stillet dem i Udsigt i Kontrakten. Jeg skal, som sagt, ikke indlade mig paa at bedømme Rigtigheden af dette Sjsjon, da de nærmere Oplysninger, som jeg antager, at Administrationen eller Ministeriet har havt, inden det afgav dette Sjsjon, ikke have foreligget Udvalget. Men jeg skal kun sige, at man i Udvalget i Almindelighed har været enig om, at saadanne Forhold som